

Konkurs Biblijny

Św. Paweł -Apostoł Narodów

Dzieje Apostolskie

Nawrócenie Szawła

Wpisany przez ks. Stanisław Kluska
środa, 18 marca 2009 07:44

Szaweł gdy zbliżał się do Damaszku, olśniła go nagle światłość z nieba. Spadł na ziemię. Po upadku – musi zdecydować – kim chce być. Musiał zmienić swój światopogląd. Pochodził z Tarsu miasto na styku 3 kultur:

-rzymskiej

-greckiej

-żydowskiej

Był wychowywany w kulcie Żydowskim. Miał siostrę w Jerozolimie... ostrzegł go siostrzeniec Dz. Apokryficzne dzieła z III wieku mówią, że był niski, łysy i miał znaki na twarzy po przebyciu ospy.

Trzeba zwrócić uwagę na dwie ważne rzeczy – Szaweł Saul Paweł – używał dwóch imion – wzrastał w kulturze Żydowskiej i Hellenistycznej – miał obywatelstwo rzymskie – odziedziczył po rodzicach – prawo szybkiej śmierci, tzn. nie można go było biczować, czy ukrzyżować. Żydzi nie mogli go osadzić czy dokonać samosądu. Będąc w Antiochii – dużo się modlił. Będąc wypędzany z Antiochii Syryjskiej – tam zawsze wracał.

Więcej możemy powiedzieć o duchowej sylwetce św. Pawła. Głęboko wierzący – przekonany o swojej racji. Poszukiwanie prawdy – cechowało całe jego życie. Wychowany w religijnej rodzinie od 5 roku uczył się Pisma Św. W wieku 13 lat znał i zachowywał wszystkie przepisy. Od 15 roku życia uczył się w szkole Gamaliela

w Jerozolimie. Był tolerancyjny. Żył, uczył się i poznawał prawo żydowskie by wg. niego postępować – chciał zniszczyć religię, która mówiła, że Jahwe jest tą samą osobą co Jezus. „Szawle, dlaczego ty Mnie prześladujesz” Prześladowając Kościół prześladował samego Chrystusa. Dziś NIE powiedziane Kościołowi jest NIE powiedzianym Chrystusowi.

Niewidomego Szawła wprowadzono do Damaszku. Ananiasz na rozkaz Pana przywraca

wzrok Szawłowi.

Pierwsze kroki nawróconego Szawła

Św. Paweł – nawrócony pod Damaszkiem Dz 9, musiał z niego uciekać. Bez konsultacji z Apostołami zaczyna głosić, że Jezus jest Mesjaszem. Wyznanie wiary w Jezusa Syna Bożego sprawia że Żydzi chcą go zabić. Spuszczony w koszu przez uczniów Damasceńskich, udaje się do Jerozolimy. Pierwszą osobą, która przygarnęła św. Pawła po Ananiaszu był Barnaba. On to wprowadził Pawła do wspólnoty uczniów pańskich na czele ze św. Piotrem próbował głosić Słowo Boże. W celu uniknięcia zagrożenia ze strony niechętnych mu hellenistów zostaje wysłany do rodzinnego Tarsu gdzie przebywa 10 lat. Na pustyni arabskiej przeżył rekolekcje. Na skutek prześladowań w Jerozolimie uczniowie Pańscy rozproszyli się po okolicznych miastach Najwięcej do Antiochii Syryjskiej.

· **I podróż apostolska** – Barnaba – wysłany z Jerozolimy odszukał w Tarsie Pawła. Udali się do Antiochii Syryjskiej. Pracowali razem 1 rok – tu nazwano uczniów

Chrześcijanami

Dz 11,26.

Barnaba i Szaweł wrócili do Jerozolimy wraz z Janem zwanym Markiem Dz 12, 24. W Antiochii po włożeniu rąk Szaweł i Barnaba zeszli do Seleucji, a następnie udali się na

Cypr

do Salaminy wraz z Janem Dz 13,5. W

Pafos

miało miejsce nawrócenie Sergiusza Pawła a

Szaweł zostaje nazwany – Pawłem

. Dz 13,9 Z Cypru odpłynąwszy, przybyli do

Perge

w Pamfilii. Jan Marek zaś wrócił do Jerozolimy...może przeraził się wysokich gór. Oni zaś udają się do

Antiochii Pizydyjskiej.

Wielu Prozelitów nawróciło się. Słynne słowa Pawła i Barnaby skierowane do Żydów: „Słowo Boże powinno być głoszone najpierw Wam a skoro je odrzucacie, sami uznajecie się za niegodnych życia wiecznego. Dlatego zwracamy się do pogan.” Dz 13,46. Żydzi podburzyli obywateli w mieście i wyrzucili ich poza swoje granice.

Strząsnąwszy pył z nóg udali się do **Ikonium** – miasto na wschód od Antiochii. Przemawiali, część uwierzyła, inni przeczyli. Gdy dowiedzieli się, że Żydzi chcą ich ukamienować – uciekli do miast Likaonii, do

Listry Dz 14,5. W Listrze

Paweł uzdrowił kalekę od urodzenia. Tu Barnabę nazwali Zeusem a Pawła Hermesem. Tu rozdarli swe szaty, Dz 14,14 : „Ludzie co wy robicie. Jesteśmy tylko ludźmi” – tu nastąpiła mowa: „Głosimy wam ewangelię...” Przekonali tłum żeby nie składał im ofiary. Nadeszli Żydzi z Antiochii i Ikonium, podburzyli tłum

i

ukamienowali Pawła. Przekonani, że nie żyje wywlekli go za miasto – on wstał, wrócił do miasta, pożegnał się z Żydami, których nawrócił. Następnego dnia udał się z Barnabą do

Derbe

– ostatni punkt I podróży. Później wracając odwiedził wszystkie miasta oprócz Cypru.

Przechodził przez

Listrę

–

Ikonium

– Antiochię – ustanowili starszych. Przeszli Pizydię przybyli do Pamfili. Głosili słowo w Perge, zeszli do Attalii i odpłynęli do Antiochii Dz 14, 26. Wrócił do Jerozolimy – 50 r.

Tu odbył się I Sobór Jerozolimski : spór o zachowanie prawa mojżeszowego. Na wspólnym zebraniu wydano dekret, że Chrześcijanie nie muszą stać się Żydami. Nie należy nakładać na nich ciężaru obrzezania, Bóg oczyszcza bowiem serca przez wiarę a zbawienie wszystkich dokonuje się przez łaskę Jezusa Chrystusa. Dz 15,8-11. Zewnętrzny znak obrzezania nie jest potrzebny, poganie nie muszą przestrzegać zwyczajów Tory Żydowskiej.

· **II podróż apostolska** – Apostołowie wysłali z Pawłem i Barnabą Judę i Sylasa z listem potwierdzającym działalność ewangelizacyjną Pawła. Marek i Barnaba po sporze udali się na Cypr. Barnaba chciał wziąć Jana Marka a Paweł nie chciał go wziąć, dobrał natomiast Sylasa. Tymczasem Barnaba udał się na Cypr. Paweł

z Sylasem

przechodził przez

Syrię

i

Cylicję

umacniając miejscowe kościoły. Przybył do

Derbe

i

Listry

, zabrał Tymoteusza – którego obrzezał, żeby Żydzi nie mieli pretensji, gdyż matka jego była Żydówką a Żydzi obywatelstwo przejmowali po matce. Duch św. zakazał im nauczać w Azji. Przybyli do Myzji Dz 15,6. Duch Jezusa zabronił im udać się do Bityni. Zeszli do

Troady

(starożytnej Troi). Odbiwszy od lądu popłynęli do Macedonii,

Samotraki

. Następnego dnia do Neapolu (port Caralla) na Morzu Egejskim. Stamtąd do

Filippi

. Było to miasto pod którym jeden z cesarzy odniósł zwycięstwo nad poganami, republikanami

i tam osiedlił żołnierzy. Dz 16,12. Lidia z Tiatyry po wpływie nauczania św. Pawła przyjmuje chrzest i użycza swojego domu dla rodzącego się kościoła

w Filippi. Gdy Paweł udawał się na modlitwę drogą zabiegała mu kobieta która mówiła, że są sługami Boga...kilka dni. Paweł zdenerwowany uciążliwością kazał wyjść z niej temu duchowi wróżenia słowami : „W imię Jezusa Chrystusa rozkazuję żebyś z niej wyszedł” i duch wyszedł. Gdy jej panowie dowiedzieli się, że utracili źródło dochodów pojмали Pawła i Sylasa. Kazali zedrzeć z nich szaty i wychłostać i wtrącono ich do więzienia– w lochu zakuł zakuto ich w dyby. O północy, gdy Paweł i Sylas jeszcze się modlili i śpiewali Bogu powstało cudowne trzęsienie ziemi, bramy się otwały i ze wszystkich opadły kajdany. Strażnik pyta: „Panowie co mam uczynić aby się zbawić...” Nawraca się wraz

z domownikami, przyjmując chrzest. Dz 16,30. Paweł ujawnia swoje rzymskie pochodzenie.

„Publicznie i bez procesu sądowego, wychłostali nas, obywatele rzymskich”. Urzędnicy i dowódcy przeprosili ich. Następnie przeszli przez Amfipolis – 46 km, Apolonię do

Tesaloniki

Dz 17,1. Żydzi podburzyli tłum. W nocy bracia wysłali Pawła i Sylasa do

Berei

– Żydzi podburzyli, Paweł udał się do

Aten

– było to miasto w stanie upadania. Mowa na Areopagu – „W Nim bowiem żyjemy, poruszamy się i jesteśmy.” Dz 17,16 Kiedy usłyszeli o zmartwychwstaniu mówili: „Posłuchamy Cię o tym innym razem” Po przemówieniu Pawła nawrócili się: Dionizy Areopagita i kobieta imieniem Damaris. Z Aten przybył do

Koryntu.

(52 r). Utrzymywał się z produkcji namiotów, wyrabianych wraz z Akwillą i Pryscyllą. W Koryncie św. Paweł przeżywa drugie nawrócenie. Bardziej postawił na jakość nie ilość. Tu spędził 1 rok i 6 miesięcy.

Popłynął do Syrii, z nim Pryscylla i Akwilla z Kenchry – Port Koryntu – popłynął do **Efezu**. Paweł zapowiada mieszkańcom: „Jeśli Bóg zechce wrócę do was” i odpłynął do Cezarei i Jerozolimy. Odwiedził tamtejszy kościół.

· **III podróż apostołska** – udał się do **Antiochii**. Nie wiadomo dokładnie, kto towarzyszył mu podczas tej wyprawy. Prawdopodobnie byli to Tytus, Tymoteusz oraz dwaj Macedończycy – Gajus i Arystarch (Dz 19,29). Następnie przez Galację i Frygię udał się do Efezu. W

Efezie

nawrócił wielu. Tym którzy przyjęli chrzest Janowy udzielał chrztu w imię Pana Jezusa a oni otrzymali Ducha św. i zaczęli mówić językami

i prorokować.

W Azji przez trzy lata ośrodkiem ich działalności był Efez. Tu właśnie działał Apollos, człowiek utalentowany i żarliwy w wyznawaniu wiary. Później został wysłany do Koryntu. Dwuletni pobyt św. Pawła w Efezie miał olbrzymie znaczenie dla szerzenia się chrześcijaństwa ze względu na położenie geograficzne oraz jego liczne kontakty handlowe. Efez słynący z kultu Artemidy przyciągał licznych magów, wróżbitów, zaklinaczy i jasnowidzów. Głoszona przez św. Pawła ewangelia nie ma nic wspólnego z magią i praktykami magicznymi polegająca na podporządkowaniu sobie przez człowieka siły wyższej za pomocą odpowiednich praktyk i zaklęć. Chrześcijaństwo zakłada uległość człowieka względem Boga. Incydent

z Żydowskimi egzorcystami uświadomił chrześcijanom, że Jezus nie jest jednym w szeregu bóstw pogańskich ale zbawicielem świata. Dlatego, uznawszy swoje błędy, przynosili swoje księgi wiedzy tajemnej i palili ich wobec wszystkich.

Zwyczaj palenia ksiąg był znany w starożytności i wyrażał ostateczne zerwanie z wyznawanymi wcześniej poglądami. Wartość spalonych ksiąg była ogromna, równa rocznemu zarobkowi 140 osób.

Siedmiu synów Żydowskiego kapłana Skewasa próbowało posługiwać się imieniem Jezus w wypędzaniu złych duchów. Zły duch odpowiedział im: „Znam Jezusa i wiem kim jest Paweł. A

wy coście za jedni?" Opętany człowiek pobił ich dotkliwie. Kult chrześcijan zaczął w Efezie wypierać kult Diany (w mitologii greckiej nazwanej Artemidą). Nastąpił spadek dochodów rzemieślników zajmujących się wyrobem przedmiotów kultu Artemidy i handlu dewocjonaliami. Złotnik Demetriusz wykonujący srebrne kopie Artemidy wywołał rozruch w Efezie dlatego św. Paweł musiał stąd uciekać. Wyruszył do

Macedonii

. Dotarł do

Grecji

. Po trzy miesięcznym pobycie zamierzał odpłynąć statkiem do Syrii jednak dowiedział się, że Żydzi znów przygotowali spisek na jego życie w Syrii. Paweł z Łukaszem przez Filipię dotarli do

Troady

. Spotkanie w Troadzie jest przykładem celebracji eucharystycznej

sprawowanej przez pierwszych chrześcijan (zebranie, którym towarzyszy gest łamania chleba). Panuje klimat świątecznego spotkania niedzielnego,

które rozpoczynało się w sobotę wieczorem i trwało dość długo. Wyróżnić w nim można dwa zasadnicze momenty:

słuchanie słowa

podczas którego wypadł z okna chłopiec o imieniu Eutyk i był martwy oraz

uczta

Dz 20,7-11 z ozdrowieniem chłopca. Następnie udał się z Troady pieszo do

Assos-

40 km, dalej do

Mityleny

– portowego miasta

położonego we wschodniej części wyspy Lesbos na Morzu Egejskim, dalej do

Samos, Miletu

i

Jerozolimy

na święto pięćdziesiątnicy. Przeczuwając bliską śmierć żegna się ze wspólnotami w Azji Mniejszej uroczyście żegna się ze starszymi Kościoła z Efezu, którzy przybyli do niego: „Już mnie nie ujrzycie” Dz 20, 25. W Jerozolimie zostaje oskarżony o wprowadzenie pogan na teren świątyni. Paweł wygłasza mowę obronną – jeden z trzech opisów nawrócenia Pawła, jego autobiografią. Mowa doprowadza do furii Żydów. Zostaje odprowadzony do koszar. Gdy dowódca karze go wychłostać by wymusić zeznanie słyszy: „Czy obywatela rzymskiego, który nie został osądzony wolno wam biczować?” Pod wpływem wyznania Paweł jako obywatel rzymski przemawia przed Wysoką Radą, wyznając że jest faryzeuszem i spodziewa się zmartwychwstania, co wywołało spór uczestników faryzeuszów i saduceuszów, którzy nie wierzyli w zmartwychwstanie. Dowódca chroni Pawła do koszar. W nocy ukazał mu się Pan: „Odwagi. Trzeba abyś

i w Rzymie zaświadczył o mnie.” Ponad 40 spiskowców składa przysięgę: „że nic nie wezmą do ust dopóki nie zabiją Pawła.” Siostrzeniec ostrzega Pawła o spisku. Z konieczności ochrony przed Żydami trybun (który był zobowiązany do przekazania więźnia prokuratorowi) w asyście

Wpisany przez ks. Stanisław Kluska
środa, 18 marca 2009 07:44

200 żołnierzy, 70 jeźdźców oraz 200 oszczepników o 3 w nocy wysłał Pawła do Cezarei Nadmorskiej, do namiestnika Feliksa (rzymianie po raz trzeci ocalili życie Pawła Dz 21,32; Dz 23,10; Dz 23,23). Feliks pozostawił Pawła w więzieniu dwa lata. W 53 r. władze na dawnym terytorium Filipa otrzymał Herod Agryppa. Nowy namiestnik Cezarei-prokurator Festus, chcąc przypodobać się Żydom chciał wysłać Pawła do Jerozolimy, otrzymał odpowiedź od Pawła: „Podlegam sądowi cesarza i to przed nim należy mnie sądzić”. Odwołanie się do wyroku cesarza zamknęło władzę wszelkie możliwości sądenia.

Król Agrypa i Berenike osobiście przysłuchiwali się mowie obronnej Pawła. Wezwany do wiary w Chrystusa Agrypa, wypowiedział słowa: „Nie wiele brakuje a przekonalbys mnie i zrobil ze mnie chrześcijanina”. Paweł zostaje wysłany do Rzymu pod strażą setnika Juliusza. Jest tu z Pawłem Arystarch – Macedończyk z Tesalonik, który towarzyszył mu w trzeciej podróży. Płyną w pobliżu Cylicji, Pamfili do miasta Myry w Licji, wzdłuż brzegów Krety. Po wielkim sztormie na Adriatyku, jako rozbitkowie na deskach dotarli do Malty, gdzie życzliwie przyjęci spędzili zimę i po trzech miesiącach pobytu popłynęli do Srakuzy, stamtąd do Regium – portu naprzeciw Sycylii, Puteoli (okolice dzisiejszego Neapolu) i do Rzymu. Tam w domu prywatnym pod strażą żołnierza przez całe dwa lata Paweł „odważnie i swobodnie nauczał o Królestwie Bożym i o Panu Jezusie Chrystusie”. Podczas prześladowania chrześcijan za cesarza Nerona, został jako obywatel rzymski ścięty mieczem poza murami miasta Rzymu.